

mi mar, zakaj? Čutim, da te ljubim, pa najsi bode pametno ali pa neumno. Ljubezen je menda vedno neumna; ako je pametna, pa ni ljubezen. Tako, tu imaš odlomek moje filozofije. In zdaj zbogom . . . Čakaj . . . Tega pisma ne odpošljem danes. Čakaj malo! Trpi malo! Ako ne trpiš, itak nisi vreden moje velikanske ljubezni, ti neumni moj Veljko! Majhno kazen si sploh zaslužil. Torej na svidenje — tvoja Slavka . . .“

Opišite sijaj solnca, kadar vzhaja v maju, opišite škrjančkovo pesem, kadar se dviguje v jutranji zrak, opišite vonj rože, kadar se je ravno razvila iz popka . . . tiste nebeške sreče, ki jo je Veljko čutil ta hip, ni mogoče opisati.

„Trpi malo! Neusmiljena . . . malo! Da veš, koliko sem pretrpel! A kaj sedaj to! Saj je končano, končano in sedaj je vse dobro.“

Popoldne je bil Veljko zopet zdrav kakor tista pelargonija, ki je cvetla na njegovem oknu.

(Dalje prih.)

Moderni pekel.

In vklenili so jih hlapci
milijone revežev —
in v okovih so jokali
in čakali deležev.

Smrt je temu delež bila,
ječa drugemu temna.
Ta v nebesa je poletel —
drugi padel v dno peklà.

Tudi jaz sem bil obsojen,
kazen moja — bridka smrt.
In v tej hudi, hudi uri
prosil sem Boga potrt:

„Čuj me, Otec Ti nebeški,
rad prišel bi v dno pekla!“
Kje je pekel? — Tam je pekel,
sredi njenega srca!

B. Baebler.